

חבל על הזמן

מספרים על יהודי, שאמר שסיים ששה סדרי משנה, בזכות הזמנים שהיה בהמתנה – לפגישה, לברית, לחופה, ולהבדיל לאוטובוס וכדומה. אצל הרבי ראינו כי כל דקה הייתה מבוקרת ומנוצלת.

שמעתי כי בעת שהזמינו את הרבי שיחזור לבקר במחנה קיץ 'גן ישראל', כפי שעשה שלוש פעמים בעבר, ענה הרבי כי עדיין לא החזיר לעצמו את הזמן שבילה בדרכים בביקורים הקודמים.

מי שצופה בוודאו של הרבי, חש כיצד הרבי נכנס בזריזות לבית הכנסת לתפילה ולהתוועדות, וכיצד יצא ממנו בזריזות. הזמן היחיד שראינו את הרבי עומד במצב 'נינוח', היה בעת שהרבי עמד וצפה בכינוסי ילדים, בילדים שחזרו מקעמפים וכדומה. בזמנים אלו הרבי עמד וראה נשמות ישראל, נמלא עונג ורווה נחת רב מהם... כבקרת רועה עדרו... אחרת לא ראינו את הרבי יושב או עומד ללא מעש.

גזל זמן הוא מהדברים שלא ניתן להחזיר כלל.

"אל תאמר לרעך לך ושוב", אומר הפסוק במשלי, ועל כך אומרת הגמרא (בבא מציעא ק"א, א'), אמר רב חסדא: 'לך ושוב' 'לך ושוב' – זה הוא עושה.

כיצד מסכימים המחותנים להזמין קהל לחופה בשש וחצי, כאשר לכתחילה מתוכננת החופה להיות בשמונה? כיצד מודיעים על ברית מילה בשעה מסוימת, כאשר אב הנימול והמוהל מגיעים בשעה של איחור, ואחרי הגעתם מתחילים להתפלל מנחה...?

לכאורה יש כאן חוסר רגישות לציבור המוזמנים, שטרחו להגיע לשמחה, ונגזל מהם זמן רב שהולך לאיבוד.

אני נזכר, כי הגעתי פעם לאיזה בית כנסת בניו יורק להרצות ב'ערב חב"ד', ומצאתי אותו נעול...

חיכיתי במקום (היה זה בתקופה שעדיין לא היו טלפונים סלולריים), ואחרי כשעה הגיע הרב והתנצל על שאני מחכה. ואולם הוא הצטדק ואמר, כי בפעם האחרונה הגיע המרצה כשעה באיחור, ועל מנת להבטיח שלא יקרה שוב, הוא קבע למרצה שעה מוקדמת...

בשכונת הרבי, ברחובות יוניון פינת קינגסטון, הייתה בתקופת בחורתי

מספֶּרָה, שהייתה מנוהלת על ידי שני יהודים שטרם הניחו תפילין דרבנו תם. בחלון הראווה של המספרה היה שעון גדול (וכי מה יש לשים בחלון מספרה...).

תוך כדי עבודתם (כמנהגם בקודש של סִפְרִים, שמרבים בשיחה עם הקליינטים, הנמצאים במאסר זמני תחת שבטם), הסִפֵּר היה אומר לי: "אני מכון את השעון הזה לפי הצעדים של הרבי שלכם, שעובר פה כל יום". הרבי היה עובד שם מדי יום, בדרך לביקור היומי אצל אימו הרבנית חנה ע"ה.

הדיוק של הרבי בכניסה לאמירת תהילים בשבת מברכים – בדיוק בשמונה וחצי, ותפילת שחרית בעשר, מנחה בשלוש ורבע, וערבית ברבע לשבע או בשבע וחצי – היה לשם דבר והוראה לרבים.

אנו מנסים תמיד לנהוג וללכת בדרכיו של הרבי בכל פרט ופרט, אולם בעניין זה מסתתרים אנו מאחורי אמתלאות ותירוצים, שפוגעים ומזיקים גם לזולתנו.

יהודי הוא אומנם 'למעלה מן הזמן', אך תפקידו להביא את עצמו למטה מעשרה טפחים – בזמן.

זו רק דעתי.
מה דעתכם?

הועד לנתיבות
ספר התורה הכללי
לאחזקת ישראל
שנכתב ע"פ הוראת ל"ק
אדמו"ר מליובאוויטש

ברקוד לרישום

sefertora.org.il

מקיימים את הוראת
הרבי - דואגים שלא
ישאר יהודי אחד
בלי אות בספר תורה!

כנסו לרישום אותיות <

אור-אור קומט משיח!

"והעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר"
דניאל פרק יב פסוק א

ב"ה